

Arrest

nr. 176 670 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad GENT, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 29 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DEMEESTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2015 dient de verzoeker, Slowaak en dus burger van de Unie, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij wordt dienvolgens verzocht om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: "*Bewijzen van bestaansmiddelen (invaliditeit) en ziekteverzekering*" (bijlage 19).

Op 21 april 2015 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan de verzoeker wordt overeenkomstig artikel 51, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) een bijkomende termijn van één maand gegeven

om de vereiste documenten over te maken. Hierbij wordt aangegeven dat de volgende gevraagde documenten niet werden overgelegd: "bewijzen bestaansmiddelen (invaliditeit) + ziektekostenverzekering" (bijlage 20).

Op 29 mei 2015 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden akte, die enerzijds de weigering van de verklaring van inschrijving betreft en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze akte werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 25 maart 2016 en zij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 20/01/2015 werd ingediend door :

Naam: G.
Voorna(a)m(en): S.
Nationaliteit: Slowakije
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Kosice
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie: Betrokkene legde geen tenlasteneming door de partner of derde voor; geen arbeidscontract en laatste drie loonbriefjes partner en geen bewijs van ziekteverzekering geldig voor lang verblijf in België (art. 50, §2,4°).

Gelet dat het verblijf van meer dan 3 maanden als (hoedanigheid in te vullen: werknemer/werkzoekende/...) werd geweigerd aan de betrokkene en dat hij/zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art. 51§1,3° lid van het KB van 08/10/1981."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft een synthesesmemorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad dan ook uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker weerhoudt in de synthesesmemorie een tweede middel, waarin de schending wordt aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 50, §2, 4° van het vreemdelingenbesluit. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste onderdeel:

1. De door de overheid vergaarde informatie moet volledig zijn.

Om tot de bestreden beslissing te komen dient de bevoegde overheid uit te gaan van een volledige en correcte feitenvinding, hetgeen impliceert dat alle elementen die aan de basis van het dossier liggen op een ernstige wijze moeten worden vergaard, gecontroleerd en vervolgens ook geëvalueerd, hetgeen in casu niet het geval is geweest.

Zo werd bij het nemen van de beslissing op 29 mei 2015 geen rekening gehouden met de erkenning van de handicap van verzoeker door de FOD Sociale Voorzorg (miv 1 april 2015), en zijn langdurige inschrijving bij de Hulpkas ZIV (sinds 20 januari 2015).

Verzoeker heeft de nodige documenten daaromtrent vóór 28 mei 2015 aan het dossier toegevoegd, zoals door tweede verweerder gevraagd (zie beslissing van 21 april 2015, ter kennis gebracht op 28 april 2015), door ze af te geven aan het loket van tweede verweerder.

Verzoeker is verbijsterd wanneer hij vaststelt dat deze documenten zich niet in het administratief bundel bevinden. Temeer daar tweede verweerder weigerde een ontvangstbewijs aan verzoeker te overhandigen toen hij de documenten afgaf aan het loket.

De stukken 2 en 3 die verzoeker voorlegt, tonen aan dat hij over de vereiste attesten beschikte. Er is geen enkele reden waarom verzoeker ze niet aan tweede verweerder zou bezorgd hebben.

2. Verzoeker voldoet duidelijk aan de criteria van art. 50 §2, 4° van het KB van 8 oktober 1981 aangezien hij wel degelijk beschikt over:

- Voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering uit de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking komen.

Verzoeker werd erkend als een persoon met een handicap door de FOD Sociale Zekerheid en beschikt over een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming om in zijn levensonderhoud te voorzien.

- Een ziektekostenverzekering: zie attest van de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering van 16 maart 2015.

De tekst van art. 50 §2,4° van het KB van 8 oktober 1981 stelt letterlijk dat onder andere een invaliditeitsuitkering getuigt van voldoende bestaansmiddelen.

Verweerders kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat een tegemoetkoming als gehandicapte niet voldoet. De uitkering (IVT of "Inkomens Vervangende Tegemoetkoming") is immers gebaseerd op een vermindering van het verdienvermogen tot één derde of minder van wat een valide persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen (= 66% vermindering van het verdienvermogen).

Een arbeidsongeschiktheid en/of een vermindering van 66% van het verdienvermogen, zijn conform de wetgeving van het Belgisch sociaal recht, gelijk te stellen met een invaliditeit.

Verzoeker wenst op te merken dat in de wetgeving mbt de toegang het verblijf en de vestiging in het Rijk, er geen andere definitie van "invaliditeit" bepaald wordt of voorhanden is, zodat moet uitgegaan worden van het sociaalrechtelijk begrip "invaliditeit", met name een gedeeltelijke of volledige ongeschiktheid tot het uitoefenen van arbeid als gevolg van een stoornis of gebrek veroorzaakt door ziekte, een aandoening of een ongeval.

Een handicap is onmiskenbaar een gebrek dat of aandoening die leidt tot invaliditeit.

De wijze waarop deze gedeeltelijke of volledige ongeschiktheid vergoed wordt (hetzij vanuit de arbeidsongevallenwetgeving, hetzij de ziekte- en invaliditeitswetgeving, hetzij de gehandicaptenwetgeving) is irrelevant vermits dit slechts een vergoedingsmodaliteit betreft, en geen invloed heeft op de vaststelling van de invaliditeit.

De bestreden beslissing is bijgevolg gebaseerd op onvolledige, minstens onjuiste informatie.

Tweede onderdeel:

De door de verwerende partij vergaarde informatie is niet correct weergegeven, wat een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. Zoals in het tweede middel, eerste onderdeel, sub 1, reeds werd aangegeven, werden alle nodige en door tweede verweerder gevraagde documenten door verzoeker overhandigd.

Verzoeker is verbijsterd dat deze zich niet in het administratief dossier bevinden.

Verweerders hebben het dossier van verzoeker absoluut niet zorgvuldig behandeld.

2. Bovendien werd door tweede verweerder met beslissing van 21 april 2014, ter kennis gebracht op 28 april 2015, uitdrukkelijk gevraagd naar: "bewijzen bestaansmiddelen (invaliditeit) + ziektekostenverzekering"

Verzoeker heeft de nodige bewijzen afgegeven aan het loket van tweede verweerder, en legt de nodige bewijzen nogmaals voor als zijn stukken 2 en 3.

Geheel merkwaardig is dat in de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt van de erkenning van zijn handicap, noch van zijn ziektekostenverzekering, noch van de woon- en verblijfssituatie van verzoeker en de ten laste name door zijn dochter."

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit houdt onder meer in dat de overheid zorgvuldig te werk dient te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor dient te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals de verzoeker ook reeds in het inleidend verzoekschrift aangaf, benadrukt hij in de synthesememorie nogmaals dat bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing geen rekening werd gehouden met de erkenning van zijn handicap door de FOD Sociale Voorzorg met ingang van 1 april 2015 en met zijn langdurige inschrijving bij de Hulpkas ZIV sinds 20 januari 2015.

In de nota met opmerkingen betwist de verweerder niet dat de verzoeker de documenten van de FOD Sociale Voorzorg en de Hulpkas ZIV ter ondersteuning van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving heeft bijgebracht. Hij lijkt verzoekers argumentatie in tegendeel te bevestigen daar waar hij aangeeft dat het enkele feit dat de verzoeker werd erkend als invalide en dat hij staat ingeschreven "ten laste" op de ziekteverzekering van de heer D. N. niet volstaat. De Raad stelt bovendien vast dat het geïnventariseerde administratief dossier een stuk 6 "voorgelegde bewijsstukken" bevat, waaruit blijkt dat de verzoeker drie documenten heeft overgemaakt aan de diensten van de verweerder, met name enerzijds een brief van de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering van 16 maart 2016 waarin wordt meegedeeld dat de verzoeker vanaf 20 januari 2015 is ingeschreven als persoon ten laste van D. N., een getuigschrift van diezelfde Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering van 28 april 2015 waarin nogmaals wordt bevestigd dat de verzoeker sinds 20 januari 2015 is ingeschreven als persoon ten laste van D. N. die volledig in regel is tegenover de Z.I.V. vanaf 10 januari 2011, en een attest van erkenning van handicap van de verzoeker uitgaande van de FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een handicap. Uit de voorliggende gegevens blijkt dan ook dat de verzoeker voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden akte, documenten heeft overgemaakt ten bewijze van de vereiste ziekteverzekering en de invaliditeit als persoon met een handicap.

De gemachtigde stelt in de bestreden akte het volgende:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie: Betrokkene legde geen tenlasteneming door de partner of derde voor; geen arbeidscontract en laatste drie loonbriefjes partner en geen bewijs van ziekteverzekering geldig voor lang verblijf in België (art. 50, §2,4°)."

Het blijkt dan ook niet dat de gemachtigde de door de verzoeker overgemaakte documenten inzake de ziekteverzekering en invaliditeit in rekening heeft genomen. Vermits uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker zowel middels de bijlage 19 van 20 januari 2015 als met de bijlage 20 van 21 april 2015 net werd gevraagd om bewijzen van bestaansmiddelen (waarbij uitdrukkelijk invaliditeit wordt vermeld) en ziekteverzekering bij te brengen, staat vast dat relevante stukken die de verzoeker heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn aanvraag, niet in rekening werden genomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook aangetoond.

In de mate dat de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de verzoeker geen geldige bewijzen van bestaansmiddelen heeft overgemaakt, merkt de Raad op dat een dergelijk motief geenszins in de bestreden akte kan worden gelezen. De gemachtigde beperkt zich, wat de weigering van de verklaring van inschrijving betreft, tot de enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat hij geen tenlastelegging voorlegt, geen arbeidscontract en loonbriefjes van “partner” en geen bewijs van ziekteverzekering geldig voor een lang verblijf in België. De Raad stelt bovendien vast dat de verweerder, in de nota met opmerkingen en dus *a posteriori*, overgaat tot een beoordeling van de stukken betreffende de ziekteverzekering en de invaliditeit. Hieromtrent dient de Raad er niet enkel op te wijzen dat de *a posteriori* redengeving de hierboven vastgestelde gebrekkige besluitvorming niet kan herstellen maar ook dat de bestreden akte is getroffen door de gemachtigde van de stad Gent die overeenkomstig artikel 51 van het vreemdelingenbesluit enkel bevoegd is om het verblijf te weigeren indien niet de vereiste bewijselementen worden voorgelegd binnen de maand na de bijlage 20 zonder bevel om het op grondgebied te verlaten, maar die geenszins bevoegd is om de aanvraag voor een verklaring van inschrijving te weigeren op grond van een inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde bewijselementen inzake de vereiste bestaansmiddelen en ziekteverzekering. Met de argumentatie in de nota met opmerkingen dat een invaliditeitsuitkering dan wel een inkomensvervangende en een integratietegemoetkoming, net aantoont dat de verzoeker ten laste is van het sociale bijstandstelsel, treedt de gemachtigde dan ook op een bevoegdheidsdomein dat exclusief is voorbehouden voor de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde. De verweerder kan tot slot evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de verzoeker tot twee maal toe de kans heeft gekregen om inkomensbewijzen voor te leggen van zijn schoonzoon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat noch in de bijlage 19 van 20 januari 2015 noch in de bijlage 20 van 21 april 2015 wordt gevraagd om bewijzen voor te leggen van de inkomsten van verzoekers schoonzoon.

Het tweede middel is dus, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nu uit de motieven van de bestreden akte en uit artikel 51, §1, derde lid van het vreemdelingenbesluit, onmiskenbaar blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een accessorium vormt van de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, is hierdoor tevens het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten gevitieerd. De bestreden akte dient dan ook in haar geheel te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 29 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE